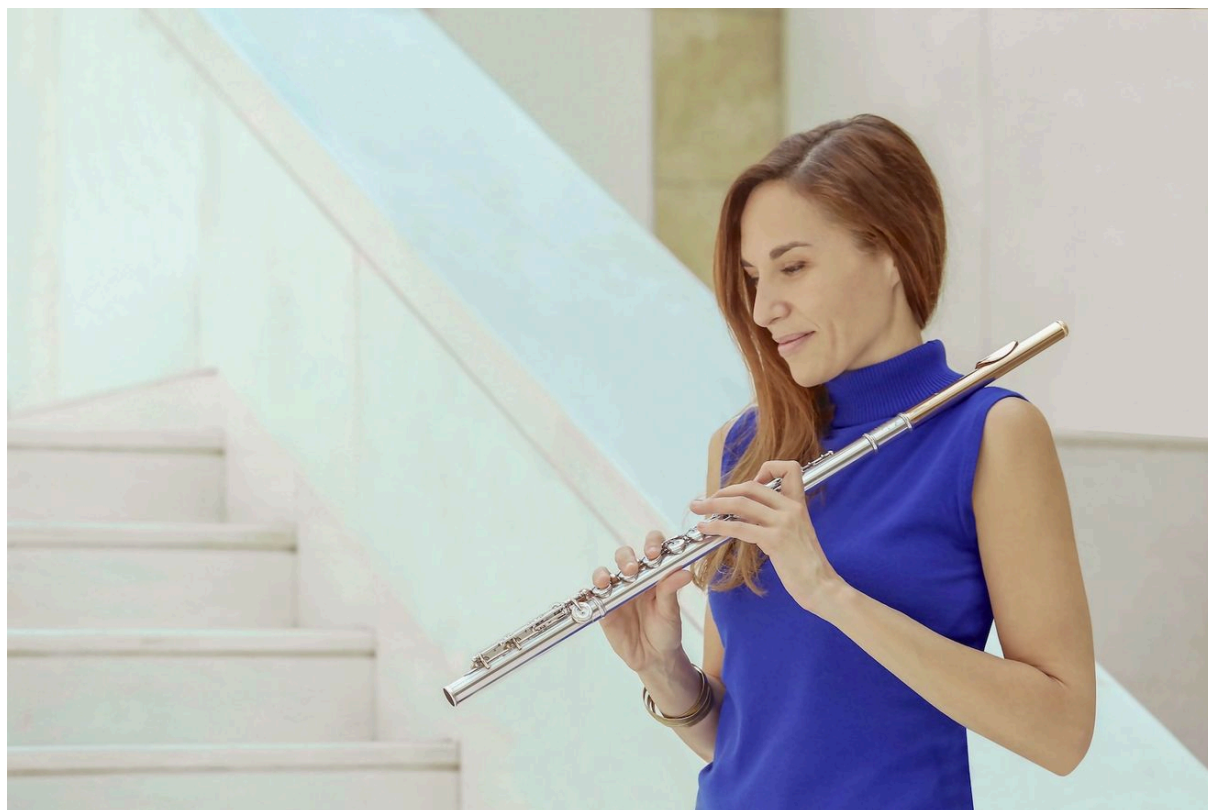

Ναταλία Γεράκη: «Άρπαξα το Δώρο της Μουσικής που μου προσέφερε η ζωή»

9 Μαΐου 2025

📷 Γιώργος Σκιτζάκος

Συντάκτης: Μία Κόλλια

Στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, μια συναυλία με ιδιαίτερο ενδιαφέρον για φλάουτο, άρπα και πιάνο, ονόματι Fin de Siècle, έρχεται να ομορφύνει τη ζωή της πόλης – Τι λέει στο NEWS 24|7 η Ναταλία Γεράκη

Τρεις δραστήριοι σολίστ στα ελληνικά μουσικά πράγματα, η **Ναταλία Γεράκη**, η **Σίσσυ Μακροπούλου** και ο **Τίτος Γουβέλης**, παρουσιάζουν ένα πρόγραμμα που διερευνά τη σχέση του μεγάλου πρωτοπόρου της γαλλικής μουσικής **Κλωντ Ντεμπουσύ** με προγενέστερους και μεταγενέστερους ομότεχνούς του στο γύρισμα του 19ου αιώνα (fin de siècle) στο Παρίσι.

Το πρόγραμμα της συναυλίας ακολουθεί και αποκαλύπτει τη μετάβαση από το ρομαντισμό στον ιμπρεσιονισμό στη Γαλλία, όλες τις αποχρώσεις της μουσικής δημιουργίας μιας εποχής ανήσυχης, τολμηρής, μετέωρης ανάμεσα σε ένα ένδοξο παρελθόν και ένα μέλλον που φάνταζε ανοιχτό σε πολλά και διαφορετικά οράματα. Ο ηθοποιός **Γιώργος Καραμύχος** αφηγείται κείμενα της **Ναταλίας Γεράκη**, που παρεμβάλλονται ανάμεσα στα έργα και περιγράφουν την εποχή και τις σχέσεις μεταξύ των συνθετών.

Η **Ναταλία Γεράκη**, αυτή η κορυφαία Ελληνίδα φλαουτίστα με την εσωτερική δύναμη, το πάθος, την επιμονή και την εξωτερική γοητεία μιλάει για τα μουσικά της ταξίδια αλλά και τα ταξίδια ζωής που την έφεραν να ζήσει σε Γαλλία, Γερμανία, Ρωσία, Αίγυπτο και να γίνει μία αληθινή πρωταγωνίστρια της διεθνούς μουσικής σκηνής.

***Πώς ξεκίνησε η αγάπη σας για το φλάουτο;
Υπάρχει κάποια συγκεκριμένη στιγμή που θυμάστε έντονα;***

Στην Αίθουσα 5 του ιστορικού Ωδείου Αθηνών αγάπησα ως δεκάχρονο παιδί τη μουσική, και αυτό επειδή ο δάσκαλος του φλάουτου ήταν μελίχιος και το Ωδείο της δεκαετίας του 1980 έσφυζε από νέους μουσικούς που περνούσαν πολλές ώρες, «ζούσαν» μέσα σε αυτό. Θυμάμαι κυρίως την ορχήστρα των σπουδαστών του ΩΑ και τις πρόβες της που στα παιδικά μάτια και αυτά μου φάνταζε σπουδαία!

Ποιος φλαουτίστας σας επηρέασε περισσότερο;

Αδιαμφισβήτητα ο Emmanuel Pahud, φλαουτίστας φαινόμενο, σολίστας της Φιλαρμονικής του Βερολίνου. Μας επηρέασε όλους. Ο τρόπος που αυτός ο σπουδαίος μουσικός παίζει το φλάουτο οδηγεί τον ακροατή κατευθείαν στη Μουσική, στην ερμηνεία· δηλαδή ο ακροατής δεν εστιάζει πρώτα στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του οργάνου, π.χ. στον ωραίο ήχο ή στη δεξιοτεχνία. Ο Pahud, σε ό,τι αφορά την ερμηνεία, ανύψωσε το φλάουτο στο επίπεδο του πιάνου και του βιολιού.

Επίσης ο Vicens Prats, σολίστας της Orchestre de Paris, με τον οποίο σπούδασα στο Παρίσι άσκησε μεγάλη επιρροή

στο παίξιμό μου. Είναι φλαουτίστας με καταγωγή από την Καταλονία που κατάφερε να πρωταγωνιστεί στη μουσική ζωή του Παρισιού, πράγμα ιδιαίτερα δύσκολο αν αναλογιστεί κάποιος πως αυτή η πόλη έχει τεράστια μουσική παράδοση και είναι συγχρόνως η πρωτεύουσα του φλάουτου. Η προσωπικότητά του Vicens με ενέπνευσε, μου έδωσε ώθηση. Σε έναν βαθμό ταυτίστηκα μαζί του, καθώς προερχόμουν και εγώ από μία μικρότερη χώρα και έπρεπε να εργαστώ πολύ για να καλύψω γρήγορα κενά του εκπαιδευτικού της συστήματος.

***Αλήθεια, τι μουσική ακούτε και ποια μουσική επιλέγετε ανά διάθεση, κατάσταση ή ώρα της ημέρας;
Υπάρχουν κομμάτια που σας συγκινούν βαθιά και ειλικρινά ή άλλα που να είναι συνδυσασμένα με στιγμές της ζωής σας;***

Ακούω πρωτίστως τζαζ μουσική, σε όλες τις ώρες της ημέρας, με προτίμηση στις big band και τη συμφωνική τζαζ. Είναι ένα πεδίο που ανακαλύπτω διαρκώς, που με βρίσκουν αδιάλειπτα νέες «συγκινήσεις». Το Symbiosis του Bill Evans είναι ο δίσκος που έχει χαραχθεί μέσα μου, ειδικά το αργό μέρος, το Largo. Κλασική μουσική έχω ακούσει βεβαίως πάρα πάρα πολλή και έχω αδυναμία στη συμφωνική, καθώς και στην όπερα του 20ού αιώνα. Ωστόσο, πέρα από την ουσία των ίδιων των έργων, οι ερμηνείες έχουν επίσης καθοριστική σημασία στην επιλογή μιας ακρόασης. Για εμένα, η μέγιστη συγκίνηση προέρχεται από τις ερμηνείες της Μαρίας Κάλλας. Έχω πολλές στιγμές συνδεδεμένες με τη φωνή της Κάλλας. Πέρα από τζαζ και κλασική, αγαπώ και τη ροκ μουσική.

***Σε ποιες χώρες του εξωτερικού έχετε μείνει περισσότερο και πόσο σας έχουν επηρεάσει;
Πόσο μεγάλες είναι οι διαφορές με τον «μουσικό κόσμο» της χώρας μας;***

Η Γαλλία ήταν η χώρα που έζησα τρία χρόνια και ολοκλήρωσα έναν πρώτο κύκλο μουσικών σπουδών στο Κονσερβατόριο Nadia & Lili Boulanger της Πόλης του Παρισιού. Εκεί μελέτησα εντατικά μέσα στο πλαίσιο της περίφημης Γαλλικής Σχολής του φλάουτου. Ωστόσο θεωρώ πως, περισσότερο και από τη μουσική, σπούδασα την κουλτούρα της χώρας. Ήταν πάρα πολλές οι επισκέψεις σε μουσεία και εκθέσεις. Ειδικά το Κέντρο Πομπιντού (Centre Georges Pompidou) υπήρξε ένα δεύτερο σπίτι. Και η γαλλική μου είναι η πιο οικεία από όλες τις ξένες γλώσσες που γνωρίζω.

Στη Γερμανία, από την άλλη, έκλεισα φέτος είκοσι οκτώ χρόνια. Σπούδασα στο Πανεπιστήμιο Μουσικής και Παραστατικών Τεχνών της Στουτγάρδης και έπειτα η πόλη αυτή έγινε η επαγγελματική μου έδρα. Πρόλαβα, πιστεύω, τα τελευταία καλά χρόνια της Γερμανίας, όσο ακόμα η κοινωνία είχε τη συλλογική συνείδηση του «εμείς» (τώρα ολισθαίνει στο «εγώ»). Εκεί απέκτησα τη συνείδηση του «Πολίτη».

 Γιώργος Σκιπζάκος

Είναι και η Ρωσία (η Αγία Πετρούπολη ειδικότερα) που έζησα κατά διαστήματα, σε μια περίοδο που η χώρα αναζητούσε την ταυτότητά της μετά το σοκ της πτώσης του κομμουνιστικού καθεστώτος. Ήταν μια συναρπαστική εποχή. Αγάπησα τη «μούρλα» των Ρώσων. Θαύμασα το ταλέντο τους, το χάρισμά τους σε τόσα πεδία της τέχνης και της επιστήμης (αλλά και θλίβομαι με τις σημερινές πολιτικές εξελίξεις).

Οι διαφορές αυτών των χωρών σε σχέση με τη δική μας είναι πολλές. Δεν θα μπορούσα να τις διατυπώσω επαρκώς μέσα σε λίγες γραμμές. Θα πω μόνο πως σίγουρα οι Γάλλοι και οι Ρώσοι έχουν ένα πάρα πάρα πολύ δομημένο μουσικό εκπαιδευτικό σύστημα (σε όλες τις ηλικίες), ενώ η γερμανική κοινωνία είναι εκείνη που (ακόμα) αποζητά (περισσότερο από κάθε άλλη ευρωπαϊκή) την κλασική μουσική στην καθημερινότητα, και ακόμα και στην πιο μικρή κωμόπολη ή κοινότητα της.

Έζησα επίσης την Αίγυπτο, που είναι η χώρα της καρδιάς μου.

Σκεφτήκατε ποτέ ότι θα ασχοληθείτε με κάτι που δεν είναι ιδιαίτερος δημοφιλές ή αυτό ακριβώς σας αρέσει; Πώς νιώθετε που ζείτε σε έναν συγκεκριμένο κύκλο ανθρώπων με τόσο ειδικό ενδιαφέρον;

Δεν κάνω τέτοιες σκέψεις. Απλά άρπαξα –ενστικτωδώς στην αρχή, συνειδητά στη συνέχεια– το δώρο της Μουσικής που μου πρόσφερε η ζωή. Και έπειτα η Μουσική διέπεται από διεθνικότητα, δεν έχει τους περιορισμούς –ως προς την πρόσληψη της– που έχει π.χ. η γλώσσα. Αυτό που ηχογραφώ στη Γερμανία ως Ελληνίδα θα το ακούσει κάποιος Ιάπωνας στην Αυστραλία. Και τη συναυλία που θα παίξει ένας Ρώσος στις ΗΠΑ θα το παρακολουθήσω σε απευθείας αναμετάδοση στην Ελλάδα ή τη Γερμανία. Εννοείτε βεβαίως, πως το κοινό της κλασικής μουσικής είναι μικρότερο αριθμητικά από αυτό της ποπ ή άλλων ειδών μουσικής της μαζικής κουλτούρας. Προφανώς η ενασχόληση με την επιστήμη, τη διάνοηση και την υψηλή τέχνη είναι επίπονη και σπανιότερα αποφέρει μια μαζική αναγνώριση. Αλλά είναι αυτές που προάγουν την ανθρωπότητα, που νοηματοδοτούν την ύπαρξή μας. Και θα υπάρχουν πάντα οι θεματοφύλακες να τις διασώζουν κατά τους χαλεπούς καιρούς.

Πώς προετοιμάζεστε για μια εμφάνιση; Ποια είναι η αγαπημένη σας μνήμη ή εμπειρία από μια συναυλία ή μια συγκεκριμένη εμφάνιση που έχετε κάνει;

Πριν από μία συναυλία προσπαθώ να εξασφαλίσω ήρεμο χρόνο, να μην έχω να φροντίσω παρά τα απολύτως απαραίτητα. Καλή μελέτη φυσικά, καλές πρόβες και καλός ύπνος. Πολλές είναι οι όμορφες μνήμες από συναυλίες, συνεργασίες και ερμηνείες, αλλά αγαπώ κυρίως τις συναυλίες που υπήρξε έντονη εναρμόνιση με τους συναδέλφους μουσικούς, χωρίς πολλές επεξηγήσεις και αναλύσεις. Επίσης τις συναυλίες στη Βραζιλία, όπου το κοινό κρατούσε την ανάσα του και εξέφραζε δυνατά τις σκέψεις/συναισθήματά του στο τέλος κάθε κομματιού.

Τι είναι για εσάς η σιωπή ανάμεσα στις νότες; Έχει δικό της νόημα;

Οι παύσεις ενέχουν ένταση, επιτείνουν πολλές φορές αυτή της μουσικής φράσης/ενότητας που προηγήθηκε. Και είναι πολύ σημαντικό να τις «ερμηνεύει» και αυτές ο μουσικός. Να έχει δηλαδή μελετήσει τη διάρκεια και τη θεατρικότητα της σιωπής. Ο Ιάπωνας συνθέτης Τόρι Takemitsu έχει γράψει πολύ ενδιαφέροντα δοκίμια για τη σιωπή. Θα βρει κάποιος δυνατά κείμενά του στο βιβλίο *Confronting Silence* (εκδ. Fallen Leaf Press).

Πόσο ψυχοθεραπευτική διαδικασία είναι το παίξιμο; Μπορείτε να «κρύψετε» ή να απαλύετε συναισθήματα μέσα στη μουσική; Ή να τα ανακαλύψετε;

Η διαδικασία του παιξίματος συνιστά ιεροτελεστία που με αποσπά από οποιαδήποτε άλλη σκέψη ή συναισθηματική κατάσταση. Η αδρεναλίνη ανεβαίνει έντονα κατά τη διάρκεια μιας συναυλίας και συνήθως διαρκεί αρκετές ώρες μετά από αυτή. Έτσι βιώνω την κάθε επιτέλεση χωρίς προσπάθεια «χειραγώγησης» των δικών μου συναισθημάτων. Επικεντρώνομαι στο να αποδώσω τις ιδέες και τα συναισθήματα που προκαλούν τα έργα που ερμηνεύω. Έχοντας κάνει μια πολύ δυνατή προετοιμασία, φροντίζοντας κάθε λεπτομέρεια μιας συναυλίας, αφήνομαι εντέλει στην τελετουργική ροή της. Κατά κάποιον τρόπο, ναι, θα μπορούσε κάποιος να πει πως είναι μια διαδικασία της ψυχής.

Τι θα συμβουλευάτε νέους μουσικούς που ξεκινούν να μαθαίνουν φλάουτο ή κάποιο άλλο όργανο; Και τι θα συμβουλευάτε τη μικρή Ναταλία αν γινόταν;

Πιστεύω πως η μικρή Ναταλία έκανε το σημαντικότερο, αυτό που συμβουλεύω και τους μαθητές μου: να μην επηρεάζονται πολύ από όσα πιστεύουν και λένε οι άλλοι για εκείνους· να εστιάζουν στην εσωτερική τους φωνή, στον δρόμο τους· να διεκδικούν το όνειρο τους και φυσικά να πειθαρχούν σε αυτό. Πεποίθησή μου είναι, πως δεν υπάρχει περίπτωση να μην αμειφθεί ο κόπος κάποιου που εργάζεται με όραμα, επιμονή, μεθοδικότητα και ήθος.

Fin de Siècle

Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, Παρασκευή 9 Μαΐου, 20:30